

Invoering Wet ambulancevervoer

De staatssecretaris van volksgezondheid en milieuhygiëne heeft 12 september 1977 aan de gedeputeerde staten der provinciën, en de landdrost van de Zuidelijke IJsselmeerpolders over de invoering van de Wet ambulancevervoer de volgende brief geschreven.

'In mijn brief van 14 juli 1977, nr. 45641, DG Vgz/PB, inzake richtlijnen ambulancevervoer, heb ik u medegedeeld dat ik u nader zou berichten over de invoering van de nog niet in werking getreden artikelen van de Wet ambulancevervoer en van het Eisenbesluit ambulancevervoer.

De Commissie uitvoering Wet ambulancevervoer heeft mij daarover inmiddels geadviseerd. Mede op grond van deze, onlangs aan mij uitgebrachte, adviezen heb ik het volgende besloten.

1. De nog niet in werking getreden artikelen van de Wet en het Eisenbesluit ambulancevervoer zullen in fasen worden ingevoerd.

2. Er wordt naar gestreefd per 1 januari 1978 in werking te laten treden de artikelen 8, eerste en derde lid, 9, 10, 11, 12, 13 en 14 van de wet, zodat u in de eerste maanden van 1978 de procedure van de behandeling van aanvragen om een vergunning tot het verrichten van ambulancevervoer in gang kunt zetten.

Als kader voor de toetsing van aanvragen om een vergunning gelden de door u op te stellen paraatheidsregelen op grond van artikel 4, derde lid, het door u te ontwerpen spreidingsplan op grond van artikel 4, vierde lid, onderdeel a, alsmede het Eisenbesluit ambulancevervoer, zoals het inmiddels is gepubliceerd (Stb. 1976, 414).

Ik bevorder dat artikel 12 van het Eisenbesluit per 1 januari 1978 in werking treedt. Op basis van dit artikel zal, in overleg met de minister van verkeer en waterstaat, de keuringsinstantie worden aangewezen die belast zal worden met de keuring van ambulance-auto's. Voorts ligt het in het voorplan binnenkort nadere eisen op grond van het Eisenbesluit vast te stellen. Deze nadere eisen zullen voorshands uitsluitend betrekking hebben op uitvoering, inrichting en uitrusting van ambulance-auto's en niet op de opleiding van ambulancepersoneel. Te uwer informatie diene dat ik op 26 juli 1977 een commissie heb ingesteld die zal adviseren over een te ontwikkelen applicatie- of bijscholingscursus ten behoeve van het verpleegkundig personeel bij ambulancediensten en over een te ontwikkelen opleiding voor het niet-verpleegkundig ambulancepersoneel.

Mede op grond van adviezen van deze „Commissie bijscholing en opleiding ambulancepersoneel" zal bezien worden welke nadere eisen gesteld moeten worden aan de opleiding van ambulancepersoneel.

3. Het streven is er op gericht per 1 juli 1978 artikel 2, eerste lid, onderdeel a, van de wet in werking te laten treden. Ook bevorder ik dat op 1 juli 1978 het Eisenbesluit

E 77-130

ambulancevervoer, voor zover dingevoerd, in werking treedt, z met uitzondering van artikel 19. E uitgegaan dat medio 1978 de vervoerders die voldoen aan de stellen paraatheidsregelen, pas door u te ontwerpen spreidingsplan en voorts voldoen aan de eisen, gesteld in het Eisenbesluit ambulancevervoer, in het bezit kunnen zijn van een vergunning als bedoeld in artikel 2.

4. Omdat in veel gebieden nog geen centrale posten zijn ingesteld en per 1 juli 1978 waarschijnlijk ook nog niet zullen zijn ingesteld, is, in overeenstemming met de adviezen van de Commissie uitvoering Wet ambulancevervoer, besloten artikel 2, eerste lid, onderdeel b en het tweede lid op een later tijdstip in werking te doen treden dan onderdeel a van het eerste lid, en wel per 1 juli 1979. Daarbij wordt er van uitgegaan dat per genoemde datum de gemeenten in alle door provinciale staten op grond van artikel 4, tweede lid, aangewezen gebieden een gemeenschappelijke regeling voor de centrale post hebben getroffen en dat alle centrale posten dan functioneren. Ook artikel 7, eerste en tweede lid van de wet en artikel 19 van het Eisenbesluit ambulancevervoer, in welke artikelen wordt verondersteld dat de centrale posten functioneren, zullen per 1 juli 1979 in werking treden.

Ten slotte moge ik u mededelen dat de Commissie uitvoering Wet ambulancevervoer, de door de commissie ingestelde werkgroepen en het secretariaat van de commissie gaarne bereid zijn u van advies te dienen over de uitvoering van de wet, met name over het operationaliseren van het wettelijk vergunningstelsel en daarmee samenhangende aspecten, zoals bijvoorbeeld inrichting, en eventueel standaardisatie van formulieren voor de aanvraag om een vergunning tot het verrichten van ambulancevervoer en aan vergunningen te verbinden beperkingen en/of voorschriften. Deze materie vormt thans onderwerp van bespreking in de Werkgroep richtlijnen van de Commissie uitvoering Wet ambulancevervoer. Commissie en werkgroepen hebben mede tot taak de uitvoering van de Wet ambulancevervoer op landelijk niveau te begeleiden. Zij zullen, evenals de geneeskundig inspecteur van de volksgezondheid in uw provincie, graag op de hoogte worden gesteld van de voortgang van de werkzaamheden met betrekking tot de uitvoering van de wet en van de problemen die zich daarbij kunnen voordoen.

Afschrift van deze brief zend ik aan de voorzitter van de Vaste commissie voor de volksgezondheid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, de Federatie van Nederlandse organisaties voor het personenvervoer, de Koninklijke Nederlandse Vereniging van transportondernemingen, de Vereniging van GG- en GD-directeuren, het Nederlandse Rode Kruis, de Nationale ziekenhuisraad, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, de Vereniging van Nederlandse ziekenfondsen, de Kontaktcommissie landelijke organisaties van ziektekostenverzekeraars, de Ziekenfondsraad, het Centraal orgaan ziekenhuisstreeven, de Rijksdienst voor wegverkeer, de Centrale directie PTT, de hoofdinspecteur van de Volksgezondheid en de Provinciale raden voor de volksgezondheid.

B 8a
B 16
216
262
221.1
212.31

dr. E. Boekmanstichting
Bibliotheek

VNG-reactie op discussienota artotheken-kunstuitleen

De VNG heeft 19 september 1977 de minister van cultuur, recreatie en maatschappelijk werk als reactie op de discussienota artotheken-kunstuitleen de volgende brief gezonden:

'In vervolg op onze brief van 21 juni 1977 en het eerste oriënterende overleg op 25 augustus 1977 tussen een delegatie van uw ministerie en onze Vereniging geven wij hieronder ons standpunt ten aanzien van uw in januari 1977 uitgebrachte Discussienota artotheek-kunstuitleen.

1. Algemeen

De nota moet worden gezien als een uitvoeringshandeling ten aanzien van de door het parlement aangenomen motie van de heer J. Worrel dd. 24 november 1976, waarbij de regering is uitgenodigd voor 1 maart 1977 de voorwaarden en criteria bekend te maken voor de subsidiëring van artotheken, met gelijktijdige openbaarmaking van voorwaarden en criteria waaronder BKR-werk in deze artotheken, op uitleenbasis, plaats kan vinden. In dit licht bezien is verklaarbaar dat de nota voorstellen doet voor een gedetailleerde rijksbijdrageregeling voor deze ene voorziening.

Vooraf vanuit het oogpunt van algemeen welzijns- en kunstbeleid hebben wij evenwel tegen de hier voorgestelde landelijke regeling van instellingen voor kunstuitleen en artotheken enige principiële bedenkingen.

Artotheken en instellingen van kunstuitleen hebben op zich een lokale of regionale reikwijdte. Ten aanzien van deze instellingen — hun functie, positie en wijze van werken — vindt thans in allerlei verband een levendige gedachtenwisseling plaats. De meningsvorming hierover is nog lang niet uitgekristalliseerd, hetgeen bij een relatief nieuwe voorziening ook niet te verwachten is.

Experimenten in verschillende richtingen zijn derhalve gewenst. Hierbij zijn naast de instellingen zelf de lagere overheden als meest direct betrokkenen aan te merken; niet alleen omdat het om een lokale/regionale voorziening gaat maar tevens omdat zij de belangrijkste subsidiënten hiervan zijn.

Zij blijven dit ook wanneer het Rijk zijn aandeel in de bekostiging bij de uitvoering van deze nota verhoogt. Het rijksaandeel betreft immers alleen de kosten van huurvergoeding aan de kunstenaars. Lagere overheden, in het bijzonder gemeenten, blijven belast met de organisatie- en exploitatiekosten. Een sterke sturing van de ontwikkeling op dit terrein vanuit het landelijk niveau in één bepaalde richting door het stellen van vrij zware subsidie- en bijdragevoorwaarden is in deze situatie niet gewenst.

Wanneer door het Rijk landelijke uniforme regels worden voorgesteld, dient de noodzaak ervan per geval duidelijk gemaakt te worden. Dit gebeurt in de nota te weinig. De situatie is fundamenteel verschillend ten opzichte van voorzieningen, die uitgekristalliseerd zijn en hun waarde en functie al lang bewezen hebben.

Er dient een relatie te zijn tussen de beleidsinvloed die het Rijk zich via deze re-

BMS001002148
E77-130
Griize Literatuur

geling toemeet en het aandeel in de bekostiging dat het Rijk op zich wil nemen.

Het is de vraag of hier van zulk een evenwicht sprake is. Een zekere terughoudendheid van rijkswege is verder van belang, omdat thans onvoldoende zekerheid is over de toekomstige financiële mogelijkheden van het Rijk op dit terrein.

Vele van deze bezwaren kunnen worden weggenomen wanneer de hier voorgestelde rijksregeling niet alleen in naam een voorlopig karakter draagt, flexibel is en niet in feite ingrijpende wijzigingen in de bestaande bestuurlijke organisatie op dit terrein (onder andere in de relatie tussen provincie en gemeenten) met zich brengt.

2. De verdeling van verantwoordelijkheden en taken tussen provincie en gemeenten, zoals die in de nota en uw brief van 27 mei 1977 wordt geschetst

De nota stelt als uitgangspunt dat in de toekomst de verantwoordelijkheid voor de kunstuitleen geheel ten laste van de provincie moet komen.

In uw brief van 27 mei 1977 en het gesprek van 25 augustus 1977 is deze uitspraak gemotiveerd: de nota spreekt zich niet uit over de taakverdeling tussen de lagere overheden, alleen de huidige taak van het Rijk — zorgen voor de bekostiging ter verwerving van kunstwerken — wordt door het Rijk naar de provincie overgebracht. Aldus krijgt de provincie een algemeen coördinerende taak.

De voorgestelde rijksbijdrageregeling voor artotheken en kunstuitleen blijkt aldus alleen de provincie ten goede te komen; ten behoeve van deze coördinerende taak van de provincie worden haar ook extra financiële stuurmiddelen gegeven.

Wij bepleiten het volgende alternatief.

Zoals wij in onze reactie op de Nota kunst en kunstbeleid hebben aangegeven, menen wij dat de verzorgingsfunctie — de oprichting, het beheer en de bekostiging van de instellingen — zoveel mogelijk een zaak van de gemeenten of samenwerkende gemeenten dient te zijn en dat de provincie vooral een stimulerende en coördinerende rol heeft.

Wij gaan derhalve meer uit van bestuurlijke criteria — wat is het specifieke karakter van beide overheidslagen — dan van doelmatigheids- en schaalcriteria, hetgeen in de onderhavige nota wordt gedaan.

Een directe instandhoudings- en bekostigende taak van de provincie is onzes inziens alleen daar gewenst waar (groepen van) gemeenten de provincie hier uitdrukkelijk om vragen.

Voor deze stimulerende en ordenende taak en de zorg voor een evenwichtige spreiding is niet nodig dat de provincie steeds zelf de artotheken en instellingen voor kunstuitleen op basis van een rijksbijdrageregeling mede bekostigt.

Het financiële stuurmiddel gaat bij deze coördinatie door de provincie wellicht te sterk overheersen en de ordening kan te snel een dwingend karakter krijgen, hetgeen zeker op dit, nog in ontwikkeling zijnde, terrein ongewenst is.

De hiervoren door ons gedane voorstellen sluiten ook het beste aan bij de bestaande situatie: vele provincies beperken zich tot

deze stimulerende, ordenende taak en laten de zorg voor de instandhouding en bekostiging van de voorzieningen aan (samenwerkende) gemeenten over, terwijl enkele andere provincies in overleg met de gemeenten ook de zorg voor de instandhouding en bekostiging op zich hebben genomen.

Verder wijzen wij u in dit verband op het volgende.

De onderhavige nota is in belangrijke mate te beschouwen als een uitvoeringsmaatregel ten aanzien van de Nota kunst en kunstbeleid. Bij de behandeling van deze nota in de betreffende Kamercommissie is onder andere door het indienen van daartoe strekkende moties bezwaar gemaakt tegen uitvoering van die onderdelen van de nota, die in het overleg tussen regering en parlement duidelijk van controversiële aard zijn gebleken, vóór de parlementaire behandeling van de ontwerp-kaderwet welzijn en het wetsontwerp reorganisatie binnenlands bestuur. De taakverdeling tussen provincie en gemeenten was in dit beraad een van de onderwerpen waarover nog geen overeenstemming werd bereikt.

Door bekende omstandigheden zijn deze moties niet meer behandeld. Met de betreffende moties, in het bijzonder de motie-De Boer (parl. stuk 13.981, nr. 12), hebt u zich bij brief van 28 maart 1977 aan de voorzitter van de Tweede Kamer in belangrijke mate eens verklaard.

Om al deze redenen zijn wij van mening dat de voorgestelde rijksbijdrageregeling die gemeenten en provincies ten goede moet komen, die thans geheel of grotendeels voor de instandhouding en bekostiging van deze instellingen zorgdragen. Zij mag niet als instrument gehanteerd worden om bepaalde, nog in discussie zijnde, bestuurlijke structuren door te voeren.

3. De relatie met de Rijksbijdrageregeling sociaal-cultureel werk en de Wet op het openbare bibliotheekwerk

Er is onzes inziens nog een andere reden waarom deze regeling een voorlopig karakter dient te hebben. Zoals wij in vele andere adviezen reeds hebben betoogd, vermindert de aanwezigheid van allerlei afzonderlijke rijksregelingen voor een eigen welzijns- en kunstbeleid van de lagere overheid en wordt de onderlinge afstemming op lokaal, regionaal niveau van het geheel der voorziening op elkaar, bemoeilijkt. Iedere regeling heeft haar eigen procedure en bekostigingsvoorschriften, alsmede haar eigen geldstroom. Deze geldstromen zijn niet onderling verwisselbaar. Een onderlinge afweging van het belang van de verschillende voorzieningen op lokaal, regionaal niveau is pas goed mogelijk bij brede bijdrageregelingen die grotere terreinen van beleid omvatten. Hier zij vooral gedacht aan de komende Rijksbijdrageregeling sociaal-cultureel werk en de Wet op het openbare bibliotheekwerk. Deze wet heeft in dit verband het voordeel dat zij wel in de taakverdeling tussen provincie en gemeenten het primaat verleent aan samenwerkende gemeenten. De verzorging én de ondersteuning van de bibliotheekvoorziening in kleinere gemeenten geschieden vanwege de provincies, tenzij deze gemeenten er de voorkeur aan geven met andere gemeenten samen te werken.

De mogelijkheid van inpassing van een regeling voor instellingen van kunstuitleen

en artotheken in meer brede regelingen moet naar onze mening op korte termijn worden onderzocht.

4. De relatie met de Beeldende-kunstenaarsregeling (BKR)

Men kan zeggen dat bij de uitvoering van de motie-Worrel in de nota, aan de motie een zeer enge interpretatie is gegeven: artotheken die BKR-werk uitlenen, komen voortaan wel voor rijksvergoeding in aanmerking, doch alleen voor zover ze anders dan krachtens de BKR verkregen werk uitlenen. De subsidiewaarde van de reeds via de BKR ter beschikking gestelde kunstwerken wordt in mindering gebracht op de uit te betalen subsidie.

Ook de afwijzing van de koppeling van het maximale subsidiebedrag uitsluitend aan het aantal abonnementen wordt gemotiveerd door de vrees voor verdere stimulering van de BKR. Men kan zich afvragen of zulk een koppeling niet juist als voordeel heeft dat die artotheken en instellingen voor kunstuitleen die blijkens het grote aantal abonnementen in een duidelijke behoefte voorzien, ook de meeste subsidie ontvangen.

De vraag of de BKR moet worden teruggedrongen en het karakter van een aanvullende sociale regeling moet krijgen, mag niet beantwoord worden in een toekomstige regeling betreffende artotheek en kunstuitleen.

Wij willen niet verhelelen dat over dit onderwerp door gemeentebesturen verschillend wordt gedacht. Dit is ook niet verwonderlijk. Het gaat hier niet alleen om politieke waarderingskeuzen, maar ook om de taxatie van sociale en financiële consequenties van verschillende keuzen, welke bij gebrek aan voldoende harde gegevens moeilijk te maken zijn. Het betreft hier onder andere:

- de vraag of artotheken en instellingen voor kunstuitleen inderdaad unieke mogelijkheden geven om grote groepen van de bevolking te bereiken;
- de vraag of en de mate waarin extra stimulering van de BKR oneerlijke concurrentie betekent tegenover de kunstenaar, die geen gebruik maakt van deze regeling.

In deze situatie zijn, zoals eerder opgemerkt, experimenten in verschillende richting nodig. Deze experimenten dienen aan de hand van concrete gegevens op deskundige wijze te worden geëvalueerd. Zowel bij de vaststelling van de regeling voor artotheken en kunstuitleen als bij de wijziging van de BKR, over de bestemming van het door middel van deze regeling verworven kunstwerk, dient als uitgangspunt te worden genomen dat de instellingen in overleg met de betreffende gemeentebesturen zoveel mogelijk een vrije keus wordt gelaten. De betreffende rijksregelingen moeten geen financiële stimulanzen voor lagere overheden bevatten in één van beide richtingen.

In dit verband merken wij ten slotte op dat de gewenstheid van verschillende soorten van experimenten niet alleen voor de lagere overheden geldt. Wij vragen ons af of van de krachtens de BKR door het Rijk verkregen werken niet een meer creatief gebruik kan worden gemaakt dan thans gebeurt.

5. De in de nota voorgestelde uitsluiting van de aankoopsubsidierregeling ten aan-

zien van bij instellingen voor kunstuitleen en artotheken aangekochte werken

Deze uitsluiting vinden wij onjuist. Kopers in de kunstuitleen komen dan in een ongelijke positie ten opzichte van kopers in een galerie.

De motivering van vermindering van dubbele subsidiëring gaat niet op omdat het bij de subsidieregeling huurvergoeding primair de producenten betreft en de ASK-regeling de consumenten.

Met het vorenstaande hebben wij in hoofdlijnen ons standpunt gegeven.

Illegale buitenlandse zigeuners

De VNG heeft 11 oktober 1977 de minister van binnenlandse zaken over illegale buitenlandse zigeuners de volgende brief geschreven:

'Op 19 september jl. heeft de Vereniging van Nederlandse Gemeenten naar aanleiding van de problemen die gerezen zijn door de komst van 450 à 500 zigeuners in Nederland zich tegenover u bereid verklaard te bemiddelen om voor deze zigeuners standplaatsen te vinden bij een aantal gemeenten, mits vooraf door het Rijk aan de volgende voorwaarden zou worden voldaan:

1. effectieve grensbewaking, opdat het aantal van 500 niet zal vermeerderen;
2. de gemeenten, die bereid gevonden worden zigeuners op te nemen, zelf de terreinen mogen aanwijzen;
3. volledige vergoeding voor deze gemeenten van investeringskosten, exploitatiekosten, bijstand en eventuele schadekosten;
4. een rijksopvangcentrum voor zigeuners die na deze 500 toch nog het land binnen zouden komen.

Deze kwestie is op 29 september jl. besproken in de Vaste-Kamercommissies voor justitie en voor CRM. Daarna is deze zaak besproken in de ministerraad van 30 september jl.

Op 3 oktober 1977 heeft het Ministerie van Justitie een persbericht doen uitgaan van de volgende inhoud:

„De regering heeft besloten te doen onderzoeken of aan de op 3 oktober 1977 illegaal in ons land aanwezige buitenlandse zigeuners verblijf kan worden toegestaan. Dit geldt uitsluitend voor degenen die zich op 4, 5 of 6 oktober 1977 in persoon ter registratie bij een vreemdelingendienst meldden.

Een vergunning tot verblijf zal overigens eerst kunnen worden verleend nadat passende terreinen zijn gevonden waarop de zigeuners standplaats kunnen nemen. Registratie in een bepaalde gemeente betekent niet dat in die gemeente ook een standplaats zal kunnen worden geboden. Buitenlandse zigeuners die na 3 oktober 1977 Nederland willen binnenkomen of zijn binnengekomen en die niet of niet meer voldoen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet zullen aan de grens worden geweigerd dan wel worden teruggezonden”.

Mede naar aanleiding daarvan hebben wij verzocht om een schriftelijke mededeling aan ons en aan de vier grote gemeenten van het volledige besluit van de Ministerraad en om een uitnodiging voor gezamenlijk overleg over de verdere uitvoering.

Ondanks ons herhaald aandringen is aan deze verzoeken tot nu toe nog steeds niet voldaan. Dit maakt het ons onmogelijk contact op te nemen met gemeenten om in overleg te zoeken naar de nodige standplaatsen.

Gelet op de verwachting die bij de zigeuners is gewekt, dat na registratie — die inmiddels grotendeels heeft plaatsgehad — standplaatsen en verblijfsvergunningen zullen worden verstrekt en omdat deze zigeuners thans uit een oogpunt van volksgezondheid in onhoudbare toestand verkeren in Almere, Amsterdam en Utrecht, dringen wij er nogmaals met de meeste klem bij u op aan bovenbedoelde bevestiging en uitnodiging op zeer korte termijn te mogen ontvangen.

Een afschrift van deze brief hebben wij gezonden aan uw ambtgenoten van justitie en van CRM, alsmede aan de Vaste-Kamercommissies voor justitie en voor CRM’.

Parkeerkaart invaliden

Vragen van het Tweede-Kamerlid Van der Doef (PvdA) over de invoering van de landelijke parkeerkaart voor invaliden. (Ingezonden 12 september 1977).

1. Is het waar, dat de invoering van de landelijke parkeerkaart voor invaliden gepaard gaat met grote moeilijkheden? Moeten deze worden toegeschreven aan onvoldoende overleg tussen Rijk en gemeenten?

2. Is het waar, dat ten gevolge van deze moeilijkheden sommige invaliden tijdelijk in het geheel geen parkeerontheffingskaart hebben?

3. Is de minister bekend met gerezen ernstige bezwaren tegen de beperkte strekking van de landelijke parkeerontheffingskaart?

4. Is de minister bereid:

a. de Kamer nader te informeren over eventuele invoeringsproblemen, de oorzaken ervan en de maatregelen die mogelijk zijn hierin alsnog verbetering te brengen?

b. te bevorderen dat — zo het antwoord op vraag 2 positief is — invaliden tijdelijk niet nog slechter af zijn dan vóór de invoering van de landelijke kaart?

c. nader met de Kamer te overleggen of en zo ja, welke verbeteringen zijn aan te brengen in de landelijke regeling?

Antwoord van minister Westerterp (verkeer en waterstaat). (Ontvangen 26 september 1977).

1. Het is mij niet bekend, dat de invoering van de landelijke parkeerkaart voor invaliden met grote moeilijkheden gepaard zou gaan. Van de zijde van de gemeenten noch van de zijde van de invalidenorganisaties hebben mij hieromtrent klachten bereikt. De Vereniging van Nederlandse Gemeenten heeft desgevraagd medegedeeld dat haar evenmin van moeilijkheden rond de invoering is gebleken.

De regeling inzake de invalidenparkeerkaart is na intensief overleg met voornoemde Vereniging tot stand gekomen.

2. Aangezien de regeling inzake de invalidenparkeerkaart de plaatselijke parkeerverbodsontheffingen voor invaliden onverlet laat, vloeit uit deze regeling niet voort dat invaliden, die reeds beschikken over een plaatselijke ontheffing en die in aanmerking komen voor de nieuwe parkeerkaart, tijdelijk in het geheel geen ontheffing hebben.

3. Mij hebben met betrekking tot de omvang van de parkeerfaciliteiten die aan de invalidenparkeerkaart zijn verbonden, enkele kritische reacties bereikt, welke echter voor een belangrijk gedeelte voortkwamen uit onvoldoende bekendheid met de regeling. Van een beperkte strekking van de landelijke parkeerkaart is slechts in zoverre sprake, dat aan de geboden parkeerfaciliteiten zekere, uit een oogpunt van verkeersveiligheid noodzakelijke grenzen zijn gesteld.

4. Gezien het antwoord op de vorige vragen, behoeft deze vraag, naar het voorkomt, geen beantwoording.

Binnenlandse agenda

2 november 1977

Het Nederlands congres voor openbare gezondheidsregeling organiseert op 2 november a.s. een congres met als onderwerp: 'Alcoholgebruik en -misbruik'.

Plaats: Jaarbeurscongres- en vergadercentrum, Jaarbeursplein, Utrecht.

Inlichtingen: Nederlands congres voor openbare gezondheidsregeling, 's-Gravenhage, telefoon 070 - 24 45 75.

5 november 1977

11e congres van het Genootschap onze taal.

Onderwerp: 'Belgisch-Nederlandse samenwerking op het gebied van de Nederlandse taal en letterkunde'.

Plaats: Turfschip, Breda.

De toegangsprijs bedraagt met koffiemaaltijd f 15,—, zonder koffiemaaltijd f 2,50.

Toegangskaarten kunnen worden besteld door overmaking van het verschuldigde bedrag op postrekeningnummer 181661 t.n.v. penningmeester Genootschap onze taal te Leiden.

17 november 1977

ANWB-recreatiestudiedag 1977 in het Jaarbeurscongres- en vergadercentrum te Utrecht.

Onderwerp: 'Voorlichting, interpretatie en educatie in de openluchtrecreatie'.

Inlichtingen: ANWB, afdeling recreatie, Wassenaarseweg 220, postbus 2200, 's-Gravenhage, telefoon 070 - 26 44 26.

17 en 18 maart 1978

Culturele raad Dordrecht organiseert in samenwerking met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten en de Culturele raad Zuid-Holland een congres met als thema: 'Organisatiemodellen voor het gemeentelijk cultuurbeleid'.

Inlichtingen: gemeente Dordrecht, bureau voorlichting. Telefoon 078 - 30 000, toestel 2181/2184.